

Gift af Sarah Engell

Sarah Engell
Gift
218 sider
Møllergaard

Bogen er et bevis på, at en chick lit roman kan være en meget stor og vægtig ting med en formidabel evne til at bruge genren til højere formål. Her handler det om, at perfektionisme, hysteri og manipulation bliver midlerne til at opnå nogle mål, der ligger et overdrevent stykke fra, hvad der gør mennesket godt tilpas. Alle mistrives med omstændighederne. Hovedrolleindehaveren inklusive.

Adam er vildmed, eller burde man sige, vildt afhængig af sin Dicte. Og den afhængig af hende ser man skjult mellem linjerne, at hun ubevidst opfanger lige fra romanens allerførste side:

Som sædvanlig snorker han videre uden at høre vækkeuret. Til daglig er det ham, der skal tidligt op. Han må sætte tre vækkeure for at vågne. Ansigtstrækkene er, trods hans 32 år, bløde og barnlige. Skægget er dunhvidt og skal kun barberes to gange ugentligt. Af princip mere end af egentlig nødvendighed.

Så er scenen sat - en objektiv beskrivelse på linjerne, mellem linjerne og i Dicles underbevidsthed ren foragt for en mand, som hun mødte på netdating tre år tidligere og viste et helt andet billede: En stærk ledertype, veltrænet, momsfri cigaretter fra forretningsrejserne, og han bedyrede hun var prinsesse og lignede Nicole Kidman.

Hvilket forhold kan modstå dette match -, og hvilket sundt forhold overlever dette på en sund måde i længden. . . .

Det er det, vi skal vidne til på bogens godt 200 sider, der er et studie i parforholdspsykologi og mangel på evne til at følge det, der er bedst for en her i livet.

Parrets ubevidst påtagne kærlighed til hinanden minder i svær grad om en gamle OSHO-vits:

I love you.

I love you 2.

I love you 3.

Goddaw mand økskeskaft, mange mennesker aner ikke, hvordan de i virkeligheden lever deres liv, og mange par aner ikke, hvordan de skal gøre og lade for at komme til at leve et liv fri for pres fra omgivelser og leven op til far og mor. De projicerer totalt deres behov over i perfektionisme og drømmen om de lykkelige begivenheder, et lykkeligt liv og en veldresseret partner.

Nøjagtigt dette og mere i den skuffe handler Gift om, og forfatteren har med milimeters præcision fanget temaet i den kollektive bevidsthed og formået med samme skarpsindighed at udstille forholdet for os på en total surrealistisk og samtidig humoristisk måde.

Vi griner, gør vi, men vi griner af os selv, og så er det værd at overveje, hvor vor egen perfektionisme til daglig driver os.

Mange af scenerne og dialogerne i bogen er urkomiske. Hvad med f.eks. den her:

"Måske kunne vi allesammen tage derved en weekend. Kunne det ikke være hyggeligt".

"Mor, jeg er nødt til at løbe"

"Så kunne du også få skappet af, Dicte. Det trænger du til"

"Hvad mener du med det?" Min stemme lyder hårdere end tiltænkt.

Mor mumler undskyldende:

Jeg tørrer mig i nakken og hen over panden. "Jeg ved ikke, om du er klar over det, mor. Men vi har faktisk også et liv herhjemme."

"Det var også bare for at hjælpe dig, skat. Det er jo ikke til at vide, hvordan man kan hjælpe, når du aldrig ringer."

"Nej, nej." Jeg sukker. "Det var også pænt af dig."

"Ved du hvad. Skulle far og jeg ikke tage ud og se på sengen for jer?"

"Det behøver I altså ikke."

"Adam kan bare blive liggende og hvile sig. Tænk ikke på det. Han kan altid takke os senere."

Hun griner fjoget.

Jeg ser ind i væggen. Orker hverken at sige ja eller nej. Ved siden af mig er Adam forsvundet ud af sengen.

Velbekomme for et familiedrama.

Godt nok er scenen i bogen sat til bryllup. Men det er kun en kulisser for en vaskeægte Strindberg, hvor ingen hører, hvad den anden siger, eller i hvert fald respekterer det, men blot er ude på at tromle egne dagsordener igennem - eller slet ikke have nogen for husfredens skyld.